

Spirea NEGULESCU

(interviu realizat la data de 27 septembrie 2006, la sediul Asociației Naționale a Veteranilor de Război, filiala Ploiești, județul Prahova, de către reprezentanții Oficiului Național pentru Cultul Eroilor, Nicoleta Gheorghe și Cristina Giugăl)

Mă numesc Negulescu Spirea. Sunt născut în Turnu Măgurele, pe 19 ianuarie 1919. Am urmat școala și toate cursurile la Turnu Măgurele și am dat bacalaureatul la Craiova. Am venit din nou la Turnu Măgurele și au început concentrările, care se făceau atuncea, în '41 și '42, și m-au trimis la Școala de Ofițeri de Reverză Ploiești.

Am dat examen, începând cu sport și tot felul de întrebări. Am reușit și am fost încadrat la Compania a V-a specialități branduri tunuri antitanc și antiaeriană, la căpitanul Constantinescu, țin minte.

După un an și jumătate, școala de acum era dublată de trupele germane, de nemții care intraseră în țară. Comandantul Constatinescu, care era comandantul școlii, avea și un comandant neamț, tot colonel, Lache îi spuneam noi, țin minte.

După ce au început bombardamentele, școala, de fapt o parte din ea, a fost evacuată, batalionul I la Homorâciu, peste dealuri, iar batalionul II la Slănic.

La Homorâciu, am urmat cursurile, aplicații tot, cu ofițeri bine pregătiți, într-adevăr era o școală model. În timpul acesta, generalul Antonescu a venit cu mareșalul (Wilhelm) Keitel, să inspecteze școala. Nemții erau interesați să vadă cum suntem instruiți în școlile militare, că aveau nevoie de carne de tun, cum se spune. Ofițerii erau bine pregătiți, mai ales că era supravegheați de nemți. Noi aveam în școala militară, începând de la caporal neamț, comandant de grupă, comandant român, comandant neamț, până la ofițer, la comandant de școală militară. Deci, dublură peste tot.

Mari pregătiri, mari ... pentru că venea mareșalul Antonescu cu Keitel, marele general german care era o somitate în armata lui Hitler. Noi am pregătit toate. Iar eu fiind mai înalt, întotdeauna eram în flancul prim. S-a format o companie, s-au ales oamenii, unul și unul. Aveam elevi, colegi și mai mici, mai mărunței și mai plăpânzi, dar ne-au ales peăștia mai în fire, cum se spune.

Era o muncă titanică la școală, domnule. Nu aveai timp nici la toaletă să te duci. Totul era dirijat, începând cu spălatură pe dinți și era ceva de nedescris ...

Și a venit mareșalul Antonescu, a văzut prezentarea făcută, i-a plăcut și a asistat la un exercițiu cu niște trageri cu armament și cu muniție de război și ne omoară, domnule.

La compania a VI -a, un elev săracul, nu a amorsat bine o dinamită, o încărcătură și a explodat aia, l-a aruncat și l-a făcut bucăți.

Îmi aduc aminte că l-au luat bucăți, într-o cergă, săracul a murit.

În fine, vine mareșalul mulțumit, ne scoate din nou în careu și spune că: *este tare mulțumit de cum este pregătită școala militară.*

Îmi aduc aminte că mareșalul ne-a dat o sută de pachet de țigări regale R.M.S., așa erau pe timpul ăla. A dat la fiecare câte un pachet din ăla. Eu nu fumam, nici atunci și nici acum. Și l-am dat nu mai știu cui, unor colegi care fumau: *Luați, mă, și fumați!*

S-a terminat școala și când s-au făcut repartițiile, ca să ne trimită la intruirea pe Clasic 41, comandantul școlii a zis: *Cine vrea să rămână la unități, să se intruiască, dar să aibă medie mare.*

Noi nu știam ce medii aveam. Și mă duc la un plutonier major care era acolo în curtea școlii, aici lângă 7 Prahova, unde aveam școala militară.

Vine în dreptul meu și îmi spune: *domnule sublocotenent, fiindcă ai medie mare, vrei să te duci în orașul dumitale, la Turnu Măgurele?*

- *Da, domnule. Dacă sunt acolo lângă părinți, mă spăl, sunt mâncat mai bine, supravegheat ... este totul altceva.*
- *Eh, te trimit acolo, domnule, la Regimentul 20 Infanterie, Divizia a IV-a.*
- *Bine, domnule.*

Mă duc acolo, mă prezint la unitate, era comandant unul Moisescu. Unitatea asta 20 Infanterie, când a dat ordinul mareșalul Antonescu „Vă ordon treceți Prutul“, a fost prima care a luat contact cu rușii și în luptele de la Odessa a fost decimată aproape 100% și regimentul s-a refăcut pe urmă ...

Eu am luat în primire, m-a luat la Compania a VI-a Specialității Antitanc și Antiaeriană, drept comandant de baterie. De acum, toată unitatea regimentului era comandată de ofițeri în rezervă, ofițerii activi erau fie răniți, fie ... nu mai puteau ...

Numai comandantul și un căpitan Fota erau dintre ofițerii adevărați, restul erau toți ofițeri în rezervă, în special, învățători. (...)

La un moment dat, eram la 15 km, într-o pădure, și acolo ne-a apucat evenimentul de la 23 august. Ne cheamă ordonanța și spune:

- *Domnule sublocotenent, repede la școală că s-a făcut pace!*
- *Cum, mă Ilie?!*
- *Uitați, vă spune acum domnul colonel, o să vedeți. Ne ducem, acolo erau toți ofițerii.*
- *Uitați, domnilor, s-a făcut pace. S-a încheiat armistițiul cu rușii. De acum suntem liniștiți. S-a terminat războiul. E mare lucru.*

De acum, după 23 august, pe 1-2 septembrie, primim dispoziție să curățăm hoardele hitlerești, care începuseră să se retragă pe Dunăre, să se evacueze. Am mers până aproape în octombrie, de am ajuns la granița ungară. Noi eram o unitate de curățire, unde erau nemți, noi îi lichidăm în orașe, în sate, pe Dunăre.

Am avut și ceva pierderi, dar mai puține. Am avut pierderi mai multe la Gruia, un port la Dunăre, în partea stângă, pe malul celălalt era o companie de nemți care ne cam ciocăneau cu mitralierele și brandurile și nu putea să înaintăm.

Și noi am luat legătura cu partizanii lui Tito. Era așa niște luptători!!! Treceau Dunărea cu trestia în gură și mitraliera de gât. Le-am arătat o moară acolo.

- *Uite, la moara aia de acolo, ne ciocănește pe noi și nu putem să îi lichidăm.*
- *Lăsați-i pe mâna noastră, domnule. Erau ăștia niște vlăjgani, niște oameni, luptători nu glumă. Știau și puțin românește.*
- *Vă duceți așa cu mitraliere de gât?!*
- *O să vedeți dumneavoastră, cum îi lichidăm noi. Lăsați că noi ne ducem noaptea și îi luăm așa ca pe ciuperci.*

Nu îmi venea să cred. Într-adevăr, au durat vreo 4-5 zile luptele astea de curățire. Și i-au lichidat. S-au dus cu armament, cu grenade, i-au lichidat. O parte care mai erau, de acum, i-au transportat la noi. Ce le-au făcut aceștia. I-au dezbrăcat la pielea goală, i-au legat unul de altul cu sfori și...

Satul Gruia era mai sus de Dunăre, Dunărea era mai jos. Și șoseaua era plină de piatră concasată.

I-au legat de camion de vii pe vreo 16-17, și când au ajuns sus erau numai schelete, fără carne ... Ceva de nedescris!

Aveam și un maior, un politruc rus, pe lângă unitate, căruia îi spuneam:

- *S-au predat, nu este normal!*
- *Nu, ce ne-au făcut ăștia nouă, nu știti dumneavoastră.*
- *Dar, domnule ...*

Și am plecat în continuare. La Bozovici, era o fabrică a mareșalului Antonescu de șvaiter. Țin minte că aveam un plutonier major Scăunaș:

- *Domnule, mă duc și eu să iau 3-4 bucăți de șvaiter, ca să avem pe drum ce mânca.*

De acum și mâncarea era mai puțină, mâncam și noi ce găseam.

Bozoviciul ăsta era încadrat numai de pădure, și pe dreapta și pe stânga, era o zonă foarte frumoasă. Și acolo în pădure, primim dispoziție să prelăm o companie de nemți, care se predă. Ei au stat acolo, au luptat ce au luptat, nu au avut ce să mănânce. Era nebărbierii, când s-au predat, armamentul l-au predat sus acolo și la noi jos, au venit numai îmbrăcați militar.

Cum v-am spus, pe lângă unitate aveam un politruc, maior, basarabean la origine, care știa românește. Țsta toată ziua umbla cu vodka, toată ziua. Avea un bidon de vodka, la spate. Și tot ne îndemna:

- *Spirea, hai să bei!*
- *Nu beau, domnule! Toată ziua să bem?! Mai pot eu să conduc unitatea?*

Când s-au predat nemții, i-au aranjat așa pe un șanț ca să îi împuște.

- *Oamenii s-au predat, să îi predam pentru lagăr, domnule. Că nu este corect!*

Și ca prin minune, a venit o rusoaică, o baragradină, mă scuzați, o femeie înaltă de NKVD-ul ăsta al lor, a început să înjure, a scos pistolul și i-a înșirat pe nemți și îi împușca în buric pe toți, câte un glonț în buric ... și mureau săracii pe loc.

- *Nu este corect, domnule. Facem măcelul ăsta, în loc să îi predăm.*
- *Nu știți, dumneavoastră, ce au făcut ei.*
- *Știm ce au făcut, domnule. O să îi judece. S-au predat, nu au luptat. Nu este corect, așa spune legea! Și ei nu și nu.*
- *Dă-i, domnule!*

Noi a mers mai departe. Am ajuns aproape de Turnu Severin. Acolo trebuia să ne încarturim într-un sat alăturat la vreo 5-6 km.

Au fost așa niște chestii întâmplătoare, pe drum.

Când am ajuns la Moțăței acolo, în Craiova, la moșia Brătieni. Brătienii aveau o moșie mare și cai: *Domnilor, alegeți-vă caii cei mai buni.*

Când am auzit, hai să luăm. Vorbesc cu colonelul și el:

- *Mergeți și luați caii! Luați-mi și mie un cal.*

Am schimbat caii. I-am lăsat pe ai noștrii în loc. Pe drum când voiam să prind unitatea, am rămas la o fântână, cu un sergent Pietreanu, un băiat de încredere, fusese pe front până la Odessa, luptase mult de tot, era obișnuit cu războiul.

- *Băi, Pietreanu, calului ăsta îi dau o găleată de mere pădurețe. Vedem cum ne descurcăm până la unitate. I-am mai dat și pâine.*

Ca prin minune, stând noi la fântână, odihnindu-ne, apar 2 *celoveci* cu pistoalele. Eu lăsasem pistolul mai încolo puțin.

- *Ia pistolul, dacă poți să te duci!*
- *Nuu, că ei sunt înarmați și ne-am văzut și dacă iau pistolul, trag în noi, că noi nu avem timp să ripostăm ...*

A venit și: *Davai koni!*

- *Ce spune, măi?*
- *Vrea calul.*

Ei aveau niște cai nenorociți. Mi-a luat calul, și mi-a lăsat un cal amărât. În sfârșit, mi-a lăsat calul ăla, a luat calul bun, cu șa

Am ajuns la regiment. Am prins unitatea din spate. Am ajuns seară. Și tocmai ne invitase Vârserea la popotă. Și la popotă era zarvă mare, ca aveam un sublocotenent Mircea Nan Păunescu, singurul ofițer în rezervă care era cu cercetarea, era un băiat tare deștept și de un curaj de nedescris. Eram bun prieten cu el și îi povesteam ce-a pățit: *nu știu prin ce împrejurare, ne-au luat prin surprindere, armamentul îl aveam jos, lângă fântână. Și mi-a spus: Și mie mi-a luat calul, când eram în pădure pentru necesități și de acolo au ieșit rușii ...*

- *Și ce ai făcut?*
- *I-am luat și i-am împușcat și i-am îngropat imediat. Era și puțin dilimache, în felul lui.*

Va urma.